

syła się należność bez niepotrzebnej zwłoki i bez obciążania świadka (biegłego, tłumacza) opłatą pocztową.

§ 40. Przyznane należności należy uwidocznnić w aktach sprawy. Jeżeli władza, przyznająca należność w myśl niniejszego rozporządzenia, spełnia czynność na żądanie innej władzy lub w jej zastępstwie, natenczas winna — przesyłając właściwej władzy zeznanie świadka lub biegłego (tłumacza) — zaznaczyć przyznaną należność.

§ 41. Jeżeli świadek nie ma środków nawet na odbycie podróży z miejsca zamieszkania do siedziby sądu i to wykaże (§ 29 reg. kar.), natenczas sąd wzywający może na żądanie świadka przyznać mu zaliczkę w wysokości niezbędnej na koszt podróży do sądu i strawnę w ciągu podróży. Sąd przesyła przyznaną zaliczkę bez obciążania świadka opłatą pocztową.

Jeżeli świadek otrzymał wezwanie zbyt późno, by mógł zwrócić się w porę o zaliczkę do sądu wzywającego, natenczas kierownik najbliższego sądu grodzkiego może wypłacić świadkowi zaliczkę, uwidaczniając to na wezwaniu świadka, oraz zawiadamiając o tem bezzwłocznie sąd wzywający.

Sąd wzywający nie zwraca zaliczki sądowi, który ją wypłacił.

Jeżeli władza wojskowa zawiadomi sąd, zanim ten wypłaci świadkowi wynagrodzenie, iż osoba wojskowa, wezwana na świadka, otrzymała od władzy wojskowej zaliczkę na wynagrodzenie, natenczas potrąca się tę zaliczkę z przyznanego świadkowi wynagrodzenia i przekazuje ją właściwej władzy wojskowej.

Rozdział IV.

Postanowienia końcowe.

§ 42. Siedzibą sądu w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest miejsce dokonywania czynności sądowej.

§ 43. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie: a) w postępowaniu przed sądem i sędzią śledczym (rozprawa, śledztwo, czynności sądowe w toku dochodzeń); b) mają odpowiednio zaś zastosowanie przy czynnościach mających moc czynności sądowych, a dokonywanych w dochodzeniach przez prokuratora (art. 254 k. p. k. i art. 20 przep. wpraw. k. p. k.).

Należności, przewidziane w niniejszem rozporządzeniu przyznaje w wypadku wskazanym pod a) sąd lub sędzia śledczy, w wypadku wskazanym pod b) — prokurator.

Koszty przyznane przez prokuratora, wypłaca się z funduszów sądu (wydziału), przy którym prokurator jest czynny, w innych wypadkach z funduszów najbliższego sądu grodzkiego.

§ 44. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

390.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI WYDANE W POROZUMIENIU Z MINISTREM SKARBU

z dnia 25 czerwca 1929 r.

o należnościach za konwojowanie osób i rzeczy oraz za przechowanie rzeczy.

Na zasadzie art. 573 lit. b) kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

Należności za konwojowanie osób i rzeczy.

§ 1. Funkcjonariusze państwowi oraz osoby wojskowe, konwojujący osoby i rzeczy do władz wymiaru sprawiedliwości, otrzymują od tych władz należności według przepisów dotyczących podróży służbowych.

§ 2. Przepis § 1 nie ma zastosowania do funkcjonariuszów policji państwowej w wypadku przewidzianym w art. 13 ust. ost. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257).

Koszty, poniesione przez policję państwową w wypadku określonym w ustępie pierwszym, wlicza się do kosztów postępowania karnego, o ile zostaną sądowi zgłoszone.

§ 3. Organa gminne, spełniające czynności określone w § 1 (art. 44 przep. wpraw. k. p. k.), otrzymują należności według przepisów wymienionych w § 1, a odnoszących się do funkcjonariuszów państwowych najniższego stopnia.

§ 4. Oprócz należności, przewidzianych w §§ 1 i 3, należy konwojentowi przyznać rzeczywiste koszty poniesione na przewóz osób lub rzeczy.

§ 5. Jeżeli funkcjonariusz państwowy lub organ gminny spełnił równocześnie wobec teje samej władzy czynności konwojenta w różnych sprawach karnych, natenczas przyznaje się mu należności, przewidziane w § 1 względnie w § 3 niniejszego rozporządzenia, tylko raz i rozdziela je pomiędzy wszystkie te sprawy równomiernie (art. 557 k. p. k.).

§ 6. Jeżeli funkcjonariuszowi państwowemu lub organowi gminnemu służy z tytułu czynności, spełnionych tego samego dnia i wobec teje samej władzy — choćby w różnych sprawach, należności konwojenta i świadka, należy mu przyznać należności tylko według przepisów niniejszego rozporządzenia.

W zakresie rozdziału przyznanej należności ma zastosowanie § 5.

§ 7. Władza, która zarządziła konwojowanie, wypłaca konwojentowi jego należność.

Konwojent może od kierownika najbliższego sądu grodzkiego otrzymać zaliczkę na poczet swej należności. Wypłcenie zaliczki kierownik sądu uwidacznia na poleceniu służbowem i zawiadamia o tem władzę, która zarządziła konwojowanie. Władza ta sprawdza rachunek, ustala należność i wypłaca ją po potrąceniu zaliczki.

Jeżeli jednak konwojowanie stosownie do polecenia wykonano do innej miejscowości, niż siedziba władzy zarządzającej konwojowanie, władza lub organ, do którego konwojent miał się zgłosić, poświadcza mu wykonanie czynności, kierownik zaś sądu grodzkiego, uprawniony do dania zaliczki (ust. 2) sprawdza rachunek, ustala należność i wypłaca ją.

Wysokość zaliczki może wynosić w wypadku przewidzianym w ustępie 2 kwotę wystarczającą na pokrycie kosztów podróży do miejsca przeznaczenia i diet na czas tej podróży, w wypadku przewidzianym w ustępie 3 — kwotę wystarczającą na pokrycie pełnej należności.

O wysokości wypłat władza ustalająca należność zawiadomi sąd właściwy do ustalenia kosztów postępowania (§ 176 reg. kar.).

§ 8. Jeżeli świadek, mieszkający w siedzibie sądu lub w miejscowości odległej mniej niż 15 kilometrów od siedziby sądu, musi ze względu na swój wiek, chorobę, lub cielesną ułomność odbyć drogę odpowiednim środkiem transportowym, należy mu przyznać koszty przejazdu według postanowień dotyczących świadków.

Jeżeli świadek w tym wypadku może odbyć drogę tylko w towarzystwie drugiej osoby, należy przyznać koszty przejazdu w myśl ustępu poprzedniego również towarzyszącej mu osobie.

§ 9. Postanowienia §§ 38 — 40, 41 ust. ost., 42, 43 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. o należnościach świadków, biegłych i tłumaczy (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 389) stosuje się odpowiednio.

Rozdział II.

O należnościach za przechowanie rzeczy.

§ 10. Jeżeli zwierzę oddano na przechowanie osobie godnej zaufania (art. 163 § 1 k. p. k.), natenczas pożytki otrzymywane ze zwierzęcia stanowią w zasadzie wynagrodzenie za jego przechowanie.

Jeśli by ze zwierzęcia nie można było otrzymywać pożytków lub też jeśli by wartość ich nie pokrywała kosztów utrzymania zwierzęcia, natenczas przyznać należy wynagrodzenie za utrzymanie według zwykłych cen miejscowych.

§ 11. Jeżeliby koszta utrzymania zwierzęcia, przyznawane według § 10 ust. 2, przewyższały jego wartość, natenczas należy zarządzić sprzedaż zwierzęcia według przepisu art. 163 § 2 k. p. k.

§ 12. Jeżeli rzeczy oddano na przechowanie do magazynów pozostających w zarządzie państwowym lub samorządowym albo w zarządzie przedsiębiorstwa państwowego lub samorządowego albo też

osobom trudniącym się zawodowo przechowywaniem rzeczy (domy składowe), natenczas za przechowanie rzeczy opłaca się należność według obowiązujących taryf, a w ich braku — według zwykłych cen miejscowych.

§ 13. Należność za sądowe przechowanie rzeczy lub za przechowanie rzeczy u godnych zaufania osób innych, niż wymienione w § 12, ustala się w braku szczególnych taryf za jednomiesięczne przechowywanie poszczególnego przedmiotu w wysokości do 10 zł. stosownie do objętości, jakości i wartości przedmiotu oraz ryzyka połączonego z przechowaniem. Część miesiąca powyżej dni 15 liczy się za cały miesiąc, część miesiąca poniżej dni 15 za pół miesiąca; atoli czasu krótszego, niż 15 dni nie uwzględnia się, jeśli przechowanie trwało przez okres dłuższy, niż miesiąc.

W wypadkach szczególnych sąd może przyznać należność w wysokości stosownej lub odpowiadającej zwyczajowi miejscowemu, zgodnie z umową zawartą przez kierownika sądu.

§ 14. Przepisy §§ 38 — 40 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. o należnościach świadków, biegłych i tłumaczy (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 389) stosuje się odpowiednio.

§ 15. Przepisy niniejszego rozdziału mają odpowiednie zastosowanie, gdy rzecz przechowana pozostaje w rozporządzeniu prokuratora. Do wypłaty należności ma odpowiednie zastosowanie przepis § 43 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. o należnościach świadków, biegłych i tłumaczy (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 389).

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

391.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 czerwca 1929 r.

dotyczące taksy za doręczanie wezwań i innych pism sądowych w sprawach karnych.

Na podstawie art. 573 lit. a) kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) zarządzam co następuje:

§ 1. Za doręczanie wezwań i innych pism sądowych w sprawach karnych pobiera się opłatę, należącą do kosztów postępowania (art. 566 lit. a) k. p. k.), w następującej wysokości, zależnej od ilości osób wezwanych w danej sprawie na rozprawę główną:

- a) jeżeli wezwano najwyżej 10 osób zł. 5
- b) jeżeli wezwano osoby w liczbie od 11 — 50 zł. 25
- c) za każdą następną ilość 50 osób, chociażby rozpoczętą, opłata wzrasta o zł. 20.